

Vertaling Marit Kramer & Marieke Schoutens

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2021 Ordalaget en Johan Elfner
Oorspronkelijke titel: *Monsterstationen: Katinka och pesten*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2024 HarperCollins Holland
Vertaling: Marit Kramer & Marieke Schoutens
Omslagbeeld en -ontwerp: Alexander Jansson
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Illustratie kaart: Sandra Fröjd
Illustraties binnenwerk: Katarina Elfner
Auteursfoto: © Renée Frinking
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1643 6
ISBN 978 94 027 7387 3 (e-book)
NUR 283 & 282
Eerste druk september 2024

Originele uitgave is verschenen bij Ordalaget Bokförlag, Bromma, Zweden.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentie-technologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en uitgever worden hierbij niet beperkt.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Proloog

Het was erg mistig op de binnenplaats. De koningin hield het mes omhoog. Het glom alsof het betoverd was. En dat was het ook. Ze greep het heft van de dolk stevig vast. Een schok, zo heet als vuur, verspreidde zich via haar hand en arm naar elke cel in haar lichaam. De kracht zat in haar.

Ergens in die mist zat het beest te wachten. Het rijk bestond niet meer uit prachtige steden en gekleurde weilanden, maar was veranderd in een gitzwarte verschrikking. De huizen waren verwoest en de mensen die het hadden overleefd waren het bos in gevlucht. Haar pasgeboren dochter was ontvoerd en waar-

schijnlijk al dood. Haar man, de koning, was onthoofd. Tyranius bezat de krachten van het kwaad en het instrument van de duivel. Er was geen tijd voor angst of twijfels.

De mist trok op en daar stond hij. Tyranius grijnsde toen hij haar in het oog kreeg.

‘Laten we dit gelijk afhandelen!’ zei hij en hij trok zijn zwaard uit zijn schede. ‘Zal ik je hoofd eraf hakken of je hart met staal doorboren?’

‘Je moet voor altijd uit mijn land verbannen worden,’ zei ze.

‘Jouw land? Het had vanaf het begin al van mij moeten zijn.’

‘Ik haat je,’ zei ze en ze hield het heft van de dolk nog steviger vast.

‘Denk je mij te kunnen tegenhouden met dat belachelijke mes?’ Hij zwaaide met zijn zwaard. De koningin bleef hem aankijken met een blik vol haat, maar ze was niet bang. Wanneer je niets te verliezen hebt, ken je geen angst meer.

Tyranius stormde haar kant op met het zwaard boven zijn hoofd geheven. Ze liep niet achteruit, maar wierp zichzelf juist naar voren en kwam tussen zijn benen terecht. Terwijl ze het heft van de dolk met beide handen vasthield, stak ze het mes

recht in zijn ene voet. Hij schreeuwde het uit van de pijn.

Ze wentelde zich om haar as en stond weer recht-op. Er druppelde bloed van het lemmet, zijn bloed. Tyranius zwaaide met zijn zwaard en zij hield haar mes als bescherming in de lucht. Er klonk een doffe klap toen het zwaard en het mes elkaar raakten. Zij bezat de kracht. Hij haalde opnieuw uit, maar ook deze keer wist ze de klap tegen te houden. Tyranius liet het zwaard los en rolde de mouwen van zijn overhemd op. Hij zou zijn toverkrachten proberen aan te spreken. Hij stuurde een laserstraal uit zijn rode hand. Ze stak het mes omhoog en de straal werd halverwege doormidden gesneden voordat hij uiteenspleet en links en rechts van haar verdween.

‘Was dat alles?’ Ze spuugde op de grond.

‘Wacht maar af, jij lelijke heks.’ Tyranius stak zijn hand omhoog en slingerde een bliksemschicht weg. De lucht zinderde van vonken en gloeiende vlammen. Ze draaide de brede kant van het mes naar de bliksemschicht, die vervolgens van richting veranderde en over de binnenplaats de muur van het slot in raasde. De muur spleet doormidden en vanuit de zee joeg een koude wind binnen. Tyranius viel op de grond. Zijn krachten raakten op en hij moest rusten

om ze terug te winnen. Maar dat zou ze niet laten gebeuren.

Ze bracht haar duim en wijsvinger naar haar mond en floot. De kapitein en twee beveiligers kwamen aangesneld. Ze gooide een ketting om Tyranius' voet, terwijl de beveiligers hem tegen de grond werkten.

'Ik kom terug,' siste Tyranius.

'Jij komt nooit meer terug,' zei ze en ze boog zich over hem heen.

'Mijn krachten zijn binnen de kortste keren weer terug. Dan zet ik het je meer dan driedubbel betaald!'

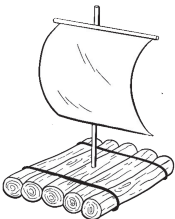
'We zullen elkaar nooit meer zien.' Met haar mes wees ze door de gespleten muur naar de zee. 'Jij gaat naar Vulkaaneiland, voorbij de horizon.' Met het magische mes streek ze over de ketting die tot geheim-metaal bevroor. 'Eigenlijk zou ik je moeten doden,' zei ze en ze duwde het mes onder zijn kin. 'Maar wie vermoordt nu haar eigen broer?'

DEEL EEN

VRIJDAG

Dertien jaar later

Hoofdstuk 1

Ze had in elk geval het record gebroken

Katinka

De school lag er leeg en verlaten bij in de zomerse hitte. Katinka spreidde haar armen en met haar blik volgde ze de rails zo ver ze kon. Ze was weer een stukje verder. Een paar meter achter haar volgden Max en Theo.

‘Ik zou het hele stuk naar Amsterdam kunnen lopen,’ zei Katinka.

‘Dat lukt je nooit,’ zei Theo achter haar rug.

‘In elk geval breek ik het record.’

Het was nog maar negen uur ’s ochtends, maar de zon brandde al aan de blauwe hemel. Het was de der-

de week van de zomervakantie. Ze ging naar de brugreling en wankelde verder over de rails. Haar record was tot halverwege de brug.

‘Nog een klein stukje verder en dan heb je het record gebroken.’ Max en Theo kwamen naast haar lopen. Het grind knarste onder hun schoenen, maar Katinka liep gewoon verder over de rails. Een paar meter verder stond de stok die het eerdere record markeerde. Katinka liep er zwaaiend met haar armen voorbij en sprong op het grind.

‘Makkie!’ zei en ze verplaatste de stok.

‘Ik begrijp niet hoe je zo lang op de rails kunt blijven balanceren,’ zei Theo.

‘Je speelt vast vals en gebruikt een magische kracht of zo.’ Max leunde over de reling en Theo ging naast haar staan. Tegelijk gooiden ze hun lange zwarte haar over hun schouders terwijl ze naar de bouwplaats keken. Twintig meter onder hen draaiden de bouwkranen tussen de vrachtwagens en graafmachines. De waterleiding moest worden vernieuwd en de werkzaamheden duurden nu al een paar jaar.

‘Ik vind het stom dat er een nieuwe waterleiding wordt aangelegd,’ zei Theo. ‘Het zou beter zijn als er meer fietspaden en treinrails zouden worden aangelegd.’

Katinka klom op de reling en haar ogen volgden het spoor naar Amsterdam. Tijdens de bouwwerkzaamheden kon de spoorbrug niet worden gebruikt. Helemaal tot Amsterdam was waarschijnlijk onmogelijk, maar voor het einde van de vakantie zou het haar in elk geval lukken om aan de andere kant van de brug te komen. Toen ze gebulder hoorde, zag ze dat onder haar een graafmachine zand en aarde op een laadbakvloer uitstortte.

‘Kijk uit, straks val je!’ riep Max.

‘Dan ben je zo plat als een dubbeltje,’ zei Theo en ze sloeg haar handen op elkaar.

Katinka greep zich vast aan een paal. Ook al kon ze niet doodgaan, haar lichaam deed wel heel erg veel pijn als het aan het genezen was na weer een ongelukje. De paal verbond de reling met een staalkabel van de brug, zag ze. Een vogel cirkelde rondjes door de hemelsblauwe lucht.

‘Kom, we gaan zwemmen in het meer,’ riep Theo. ‘Het is hier bloedheet.’

‘Ja, laten we dat doen,’ zei Katinka en ze wilde net op de grond springen toen haar voet bleef haken. Ze verloor haar evenwicht. Het ging zo snel dat ze nauwelijks wist wat er gebeurde.

Max stak een hand uit, maar het was al te laat.

Katinka verloor haar grip en maakte een vrije val. Terwijl ze met haar armen door de lucht maaide, kreunde ze. Ze had haar vader nog zo beloofd dat het niet nog een keer zou gebeuren. Hij zou heel boos worden, want dat deed hij elke keer als ze doodging. Maar ze had in elk geval het record verbeterd!

Hoofdstuk 2

Nog niet genezen

Katinka

Katinka werd wakker met bonzende hoofdpijn en begreep meteen dat ze weer was doodgegaan. Haar lichaam was stijf en zo koud als een ijspegel. Vanbinnen bewogen er duizend spelden die in alles prikten wat ze maar tegenkwamen.

Ze kneep haar ogen dicht en probeerde zich te herinneren wat er was gebeurd. De tweeling was er ook bij. Toen herinnerde ze zich weer dat ze op de reling was gesprongen. Vervolgens was ze met haar voet blijven steken en was ze achterovergevallen.

Naast het bed stond een knipperend apparaat en er kwamen slangen uit het plafond. Ze lag in een bed met witte lakens die naar schoonmaakmiddel roken. De kamer was wit en steriel, met een wastafel naast een deur en een witte kast aan de korte kant tegenover het bed. Er hingen geen gordijnen voor het raam. Tussen de flats ving ze een glimp op van het Olympisch Stadion. Ze was in het ziekenhuis van Amsterdam.

‘Pst,’ klonk het uit de kast.

‘Is ze wakker?’ Max gluurde vanuit de kast de kamer in.

‘Ik denk het wel.’ Theo wurmde zich langs haar zus.

Max en Theo! Wat deden zij hier?

‘Ik wist wel dat je het zou overleven,’ zei Max en ze haastte zich naar het bed. Haar groene ogen fonkelden van opwindning en nieuwsgierigheid.

‘Je viel boven op het dak van de cabine van de graafmachine!’ Theo sloeg haar handen met een klap op elkaar.

‘Water!’ fluisterde Katinka en ze probeerde haar hoofd op te tillen van haar hoofdkussen.

Theo vulde een glas water bij de wasbak en gaf het aan Katinka.

‘Hoelang lig ik hier al?’ vroeg ze nadat ze het glas in drie teugen had leeggedronken.

‘Al een paar uur,’ antwoordde Theo.

De klok boven de deur gaf aan dat het bijna twaalf uur ’s middags was.

‘We mochten meerijden met de ambulance en daarna stonden we te wachten op de gang toen de artsen je hier naar binnen rolden,’ zei Theo. ‘Toen ze weggingen slopen we naar binnen.’

‘Je had het moeten zien toen je voet teruggroeide!’ zei Max. ‘Supercool!’

‘Stop,’ zei Katinka. Ze wilde het niet horen.

‘Wist je dat het kraakt als je lichaam zichzelf geneest?’ Max sprong op de rand van het bed en ging zitten.

‘Het bobbelt en het kraakt,’ zei Theo met een knikje.

‘Hou eens op over mijn lichaam. Ik ging dood en nu leef ik weer. Oké?’

‘Je hoeft toch niet boos te worden?’ Max testte de vering van het bed door op en neer te stuiten.

‘Hou op,’ zei Katinka en ze voelde dat de hoofdpijn erger werd. Ze had bergen eten nodig zodat haar lichaam zichzelf kon herstellen. Maar naast het eten was er nog een groter probleem. Elke keer dat ze

doodging, waren haar papa en Oomon megaboos op haar.

‘Ik moet hier weg voordat de dokters doorhebben wie ik ben en hoe ik heet.’ Ze sloeg de deken van zich af en zwaaide haar linkerbeen over de rand. Haar voet was blauw en in een rare hoek gedraaid.

‘Daar kun je niet op lopen.’ Theo wees naar haar voet.

‘Je bent nog niet genezen,’ zei Max. ‘Je kraakt nog steeds.’

‘Ik hoor het ook,’ zei Theo. ‘We gaan een rolstoel voor je regelen.’ Ze rende naar de deur.

‘Haal ook wat te eten,’ zei Katinka.

‘We regelen een rolstoel en eten,’ zei Max en ze haastte zich achter haar zus aan.